

Дѣла. И на мене нищо не казва. Все мълчеливъ, все — пъкъ отъ снощи —

Хаджи Николина. Да ли нѣщо за службата му домъчине? . . . Ехъ, ама — азъ викахъ: не давай си оставката, сине, а той — дебела глава! Незнамъ какво било това, какво било онова —

Дѣла. (Повдига очи, но не казва нищо).

Хаджи Николина. Азъ тѣй го намирамъ: за службата му е домъчнѣло. Какво друго: Всичко имаме, какво?

Дѣла. Незнамъ.

Хаджи Николина. Какво ще знаемъ. Ти си жена. Каквото каже мъжа, неговата става. Какво ще си крива ти? — (Змислена). Ако е пъкъ нѣщо боленъ? — Ей Добри, такъвъ докторъ, беки той на другаря си нѣма да помогне.

Дѣла. Че да му кажа. И снощи бѣхме наедно, само да е казалъ.

Хаджи Николина. Бѣхъ забравила, булка: Добри идва да ви търси тая сутринъ, пъкъ васъ нали ви нѣмаше.

Дѣла. Да си му казала, че ще се върнемъ за обѣдъ.

Хаджи Николина. Азъ му казахъ, ама той рече: лесна е тя. Слѣдъ обѣдъ ще намина.

Чува се цигулката.

Дѣла. (Оборва глава — вслушва се).

Хаджи Николина. (Погледва я и сѣщо се вслушва).

Затихнала мелодията едва се чува.

Хаджи Николина. (Погледва Дѣла, която е примръжила клепки). И ти много обичашъ когато свири.